

İçindekiler

Aydede ve Kumdan Kaleler
Uçmak İsteyen Çocuk
Aydede ve Yüzmeyi Öğrenen Ördekler
Aydede Kaybolan Eren'i Buluyor
Aydede Renkli Şehir'de
Aydede Renkli Şehir'e Yardım Ediyor
Aydede ve Yangın Çıkaran Volkan
Aydede Flüt Çalan Çocuğu Seyrediyor

Aydede ve Kumdan Kaleler

O gün güneş erkenden doğmuştu. Ve her yer çok sıcaktı. Büyükler bu sıcakta çocukların dışarıda oynamasına izin vermemişlerdi, çünkü güneşin altında çok fazla kalırlarsa hasta olabilirlerdi. Fakat evler de çok sıcaktı. Mahallenin bütün çocukları birbirleriyle pencerelerden, balkonlardan haberleşerek denize gitmeye karar verdiler. Bu sıcakta hem eğlenebilecekleri hem de serinleyecekleri tek yer orasıydı. Anne ve babalarını da ikna ettikten sonra, hazırlıklarını yapıp, sevinçle yola koyuldular.

Bir tarafı orman olan deniz kıyısına geldiklerinde, bütün çocuklar neşeli çığlıklar atarak denize koştular. Bir süre yüzüp oynadıktan sonra, kumsala çıkıp, kumdan çeşitli şekiller yapmaya başladılar. Evler, tepeler, dağlar ve hayvanlar yaptılar. Fakat hepsinin birleşip, kumdan yaptıkları bir kale vardı ki, gerçekten de görülmeye değerdi.

Çocukların hepsi bu kaleyi yapmak için canla başla çalışmış ortaya kocaman bir eski zaman kenti çıkmıştı.

Akşam olup eve dönme vakti geldiğinde, çocuklar çok üzüldüler, çünkü kalenin surları henüz tamamlanmamıştı.

Anne babalarına yalvardılar, “Ne olur gitmeyelim, bu kumdan kenti tamamlayalım” diye. Fakat vakit çok geç olmuştu, neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Sonunda büyükler ertesi gün tekrar gelmeye söz vererek çocukları ikna ettiler ve toplanıp evlerine döndüler.

Artık gece olmuş, Aydede dolaşmaya çıkmıştı. Fakat o da ne. Gökyüzünün her tarafında kara kara bulutlar telaşlı ve üzgün dolaşıyorlardı. Aydede, hayretle bulutlara yaklaştı, “Niçin bu kadar üzgünsünüz, ne oluyor size?” diye sordu.

Genç bulutlardan biri, “Bu akşam hava bizim yüzümüzden kapalı” dedi.

Aydede anlamamıştı, “Böyle şeyler her zaman olur çocuklar, buna neden üzüldüğünüzü anlamadım” dedi.

Başka bir genç bulut, “Ama biz beyaz bembeyaz bulutlardan değiliz Aydede” diye cevap verdi.

Aydede gene anlamamıştı. “Eeeee ne olmuş” dedi.

Yine genç bir bulut, “Ama Aydede niçin anlamıyorsun? Biz çok doluyuz, bu yüzden de yeryüzüne yağmur bırakacağız” dedi.

Aydede, “Üzüldüğünüz şeye bakın, çocuklar yağmuru sever bir kere” diye yanıtladı.

Bu sefer çocuk bulut konuştu, “Ama Aydede o kadar doluyuz ki, yağmur bıraktığımız zaman aşağıda seller olacak. Bugün çocuklar deniz kıyısında çok uğraşıp kumdan kaleler yaptılar. Yarın gelip tamamlayacaklardı” diyerek devam etti, “Eğer biz içimizdeki tüm yağmurları boşaltırsak, çocukların yaptığı her şer yerle bir olacak”.

Aydede, “Haaa, öyle mi” dedi şaşkınlıkla, “Bu gerçekten de ciddi bir durum. Peki ne yapabiliriz?” diye sordu.

Çocuk bulut, “Biz de saatlerdir bunu düşünüyoruz, ama bir çözüm bulamadık” dedi.

Sonra hep beraber düşünmeye başladılar.

Sonunda Aydede, “Buldum” diye bağırdı. “Siz yağarken ben de sizi üflerim. Siz hem yolculuk yapıp, hem de yağarsınız, Böylece çocukların kaleleri de zarar görmez” dedi.

Bütün bulutlar bu fikre çok sevindiler.

Ama çocuk bulut, “Aydede biz çok kalabalığız, üstelik ağıız. Hepimizi birden nasıl üfleyip hareket ettireceksin” diye sordu.

Aydede, “Sen o işi bana bırak. Ve ne kadar güçlü olduğumu da gör. Ben her sabah bir bardak süt ve yine her akşam bir bardak süt içiyorum. Bu yüzden çok güçlüyüm” dedi.

Sonra bulutlar sabaha kadar yağmur yağdırdılar. Aydede hiç durmadan, yorulmadan onları üfledi. Bulutlar sürekli hareket ettiklerinden sadece bir yere yağmadılar. Hepsi de çok yoruldu.

O gece bütün çocuklar yataklarında üzüntüyle yağmurun sesini dinlediler. Ertesi sabah anne babalarına yalvararak onları denize gitmeye ikna ettiler. Çünkü kumdan kalelerinin yağmurda ne hale geldiğini çok merak ediyorlardı. Deniz kıyısına vardıklarında, hepsi de çok şaşırdılar. Yaptıkları bütün evler, ağaçlar, hayvanlar ve o kocaman kale yerli yerinde duruyordu. Büyükler bu işe bir anlam veremediler ama çocuklardan biri bağırdı, “Bu Aydede’nin işi. O bizi çok seviyor, bizim için onları korudu”

Çocuklar hep bir ağızdan, “Yaşasın Aydede” diye bağırdılar.

Aydede, gökyüzünde çocukların neşeli çığlıklarını gülümseyerek dinliyor ve yorgunluğunun tadını çıkarıyordu.

Uçmak İsteyen Çocuk

Çocuk her gün annesinden, yakındaki göle gidip yüzmek için izin alıyordu.

Akşam eve geldiğinde annesi şaşkınlıkla soruyordu, “Yüzmeye gittiğini söylüyorsun ama ter içinde ve kirli bir şekilde eve geliyorsun. Bir kez daha bu halde eve gelirsen, artık göle gitmene izin vermeyeceğim haberin olsun” diyordu.

Çocuk, annesi görmeden gizlice banyoya girip, üstünü başını temizlemeye dikkat ediyordu ama son günlerde sık sık ona yakalanmaya başlamıştı.

O gün göl kıyısına geldiğinde, önce ağaçların arkasındaki düzlükte sıçramaya başladı. Daha yükseğe, daha da yükseğe sıçramaya çalışıyordu. Ama bir türlü istediği kadar yükselemedi. Sonra küçük ağaçların üzerine çıkıp oradan aşağı atlamaya başladı. Atlarken. Kollarını açıp sallamaya ve havada kalmaya çalışıyordu ama bir türlü olmuyordu. Hemen aşağı düşüyordu.

Aydede gökyüzünde dolaşırken, bu çocuğu görmüş, yaklaşarak izlemeye başlamıştı. Çocuğun ne yapmaya çalıştığını bir türlü anlayamamıştı. Aklına gelenin saçmalığına ise gülüp geçmişti. “Acaba?” diye düşündü, “Çocuk uçmaya mı çalışıyor?” Ama bu fikri kafasından hemen kovup, çocuğu izlemeye devam etti.

Çocuk ağaçların, kayaların üstünden kendini atmaya devam ediyordu. Aydede bir deney yapmak istedi. Göl kenarındaki bir ağacın, büyükçe bir dalını çekerek gölün

üstüne doğru birkaç metre uzattı. Sonra o yöne doğru bir taş atarak çocuğun dikkatini çekmek istedi. Suya düşen taşın çıkardığı sese dönüp bakan çocuk, gölün üzerindeki ağaç dalını gördüğünde, şaşkınlıkla oraya doğru yöneldi. Dala doğru koşarken, “Daha önce bunu nasıl fark etmedim” diye düşünüyordu.

Ağaca tırmandı, sürünerek dalın üstüne çıktı ve ayağa kalkıp zıplamaya ve kollarını iki yana açıp çırpırmaya başladı. Ama hemen suya düştü. Kıyıya çıkıp tekrar denedi. Yine düştü. Yorgunluktan bitkin düşene kadar tekrar tekrar denedi ama bir türlü olmuyordu. Kıyıya çıktığında oturup ağlamaya başladı. Gökyüzünde uçan kuşlara özlemle baktı. Sonra aklına bir fikir gelmiş gibi heyecanla yerinden fırladı ve koşmaya başladı. Tepeye doğru, bir patikadan hızla tırmandı.

Aydede, “Bu çocuk aklını kaçırmış galiba, düşündüğümü yaparsa çok tehlikeli, dikkatli olmalıym” diye düşündü.

Çocuk tepeye çıktığında, bir kayanın üzerine tırmanıp aşağıya baktı.

“Belki de” dedi kendi kendine, “yeterince yüksekte atlamadığım için uçamıyorum. Burası çok yüksek. Buradan atlarsam uçuşa geçebilirim” diye düşündü.

Sonra hiç düşünmeden kendini boşluğa bıraktı. Kollarını hızla çırpırmaya başladı ama düşüyordu. Düşerken, “Nasıl böyle bir hata yaptım” diye düşünüyor ve korkuyla bağırıyordu. Tam o sırada Aydede yetişti ve çocuğu kollarından yakaladı. Çocuk korkudan gözlerini kapamıştı. Güvenli bir elin sıcaklığını hissettiğinde gözlerini açtı ve, “Aydedee” diyebilirdi sadece.

Aydede, “Aydede tabii yaa” diyerek, kaşlarını çattı ve kızgın gözlerle çocuğa baktı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun bakalım” dedi çocuğa.

“Uçmaya çalışıyordum ama şimdiye kadar hiç böyle bir hata yapmamıştım” dedi çocuk, başını öne eğerek.

Aydede, “Hiç insanlar uçabilir mi, sana bunu kimse söylemedi mi?” diye kızgın bir sesle sordu çocuğa.

Çocuk, “Söylediler ama ben inanmadım” dedi korkuyla.

Aydede çocuğu yere indirip, üstünü başını temizledi ve “Sakin bir daha böyle şeyler yapma” diyerek uyardı. Sonra tekrar çocuğu alıp gökyüzüne çıkardı ve uçan kuşları gösterdi, “Görüyor musun kuşlar nasıl uçuyorlar, insanlarla kuşlar birbirinden çok farklıdır. İnsanlar kuşlar kadar hızlı kol sallayamazlar. Eğer sallamaya kalkarlarsa, omuz ve kol kasları eriyip, yok olur. Çünkü o ısıya dayanamazlar. Halbuki kuşlar ne kadar kanat çırparsa çırpınsınlar, kasları ısınmaz bile. Bu yüzden insanlar kollarıyla değil, yaptıkları araçlarla uçarlar, Planör gibi, helikopter, uçak, paraşüt gibi tamam mı?” diye sordu çocuğa.

Çocuk başıyla Aydede’yi onaylarken uçan kuşları hayranlıkla seyretmeye devam ediyordu. Sonra Aydede’ye bir daha böyle bir hata yapmayacağına söz verdi. Hatta tüm arkadaşlarına da insanların neden kuşlar gibi uçamayacağını anlatacağını söyledi.

Aydede çocuğu evine götürdü ve ayrılırken, öperek “İyi geceler, tatlı rüyalar küçük arkadaşım” dedi.

Çocuk da, “İyi geceler, tatlı rüyalar Aydede” dedi, ve süzülerek gökyüzüne yükselen Aydedeyi bulutların arasında kaybolana dek hayranlıkla izledi.

AYDEDE VE YÜZMEYİ ÖĞRENEN ÖRDEKLER

Sıcak bir yaz günü, gökyüzünden gelen kahkaha sesleri yeryüzünde çınhyormuş. Çünkü aşağıda ördek yavruları yumurtalarını kırıp tek tek dışarı çıkıyorlarmış. Yumurtalarından dışarı çıkan ördek yavruları paytak paytak yürümeye çalışıyorlarmış.

Aydede ve yıldız çocuklar bu ördek yavrularının yürüyüşlerine gülüyorlarmış. İşte yukarıdan gelen kahkahaların sırrı buymuş.

Ördek yavrularının bu zorlu ve eğlenceli çabaları birkaç gün sürmüş. Birkaç gün sonra, bir akşam Aydede bütün yıldız çocukları uyandırmış.

“Gelin gelin Anneleri ördek yavrularına yüzmeyi öğretiyor, hep birlikte seyredelim” demiş.

Ördek yavrularını anneleri göle çağırıyormuş. “haydi çocuklar, gelin su çok güzel, hiç soğuk değil”

Ördek yavruları ise suya girmekten çok korkuyorlarmış. Anneleri onları çağırdıkça, onlar geri geri kaçıyorlarmış.

İçlerinden bir tanesi, “Ama anneciğim biz çok korkuyoruz” demiş.

Annesi, “Niçin korkuyorsunuz çocuğum?” demiş.

Yavru ördek, “Boğulmaktan korkuyoruz anneciğim” diye cevap vermiş.

Anne ördek bu cevaba çok gülmüş. Gökyüzünde onları seyreden Aydede ve yıldız çocuklar da çok gülmüşler.

Yıldız çocuklardan biri, “Aydede, Aydede bütün ömrü suda geçecek olan ördek boğulmaktan korkuyor. Bu çok komik” demiş.

Aşağıda anne ördek, yavrularını suya çekebilmek için, “Çocuklar eğer suya gelirseniz size güzel güzel yiyecekler vereceğim” demiş.

Ama yavru ördeklerin suya girmeye hiç niyetleri yokmuş. Anneleri onları bir türlü ikna edemiyormuş.

Bu işe anne ördeğin canı fena halde sıkılmış. Yavrularının yanına gelmiş ve “Çocuklar” demiş, “ördek yavruları cesur olmalıdır. Hele hele sudan asla korkmamaları gerekir. Ördeklerin neredeyse bütün hayatları suda geçer. Balıklar avlayıp karnımızı bu sulara doyururuz. Sonra sudaki bitkileri toplatıp yeriz. Gölde yıkanır, temizleniriz. Su bizim her şeyimizdir.

Ördek yavruları annelerinin bu konuşması karşısında biraz utanmışlar ama yine de göle girmeye razı olmamışlar.fakat bu arada karınları iyice acıkmaya başlamış. Bunu fark eden anneleri, “Sırtıma binin de sizi gölün diğer tarafına geçireyim. Orada çok güzel yiyecekler var” demiş.

Ördek yavruları buna çok sevinmişler. Hemen annelerinin sırtına binmişler. Fakat iki yavru ördek annelerinin sırtına binmeyi de reddetmiş. Çünkü bu bile onları korkutuyormuş.

Anne ördek, “Bakın Aydede gökyüzünden bizi seyrediyor. O bütün çocukların koruyucusudur. Eğer başınıza bir şey gelirse, Aydede sizi korur” demiş.

Yavru ördekler ilk kez gökyüzüne bakıp, Aydede’yi görmüşler. Aydede ve yıldız çocuklar gökyüzünden yavru ördeklere el sallamışlar.

Bunun üzerine ördeklerin hepsi annelerinin sırtında karşıya geçmeyi kabul etmişler.

Anne ördek yavrularını sırtına alarak gölde yüzmeye başlamış. Gölün karşı kıyısına yaklaştıklarında, anne ördek birdenbire suyun dibine dalmış. Ördek yavruları bağıra çağıra yardım istemeye başlamışlar. Bu arada ayaklarını ve kanatlarını çırpıyorlarmış.

Aydede hemen aşağı inip ördek yavrularını kucağına almış ve “Çocuklar biraz önce ne güzel yüzdünüz. Sizinle gurur duydum. Korkacak bir şey yokmuş değil mi?” diyerek yavruları sakinleştirmiş.

Kendilerini güvende hisseden yavru ördekler, teker teker Aydede’nin kucağından inip, onun etrafında yavaş yavaş yüzmeye başlamışlar.

Bu arada anne ördek de yanlarına gelmiş. “Çocuklarım ne güzel yüzüyor değil mi Aydede” demiş.

Aydede, “Evet evet ben de onlara tam da bunu anlatıyordum. Cesaretli olunca yüzmekten hiç de korkulmayacağımı anladılar” demiş.

Ve “Çocuklar ben artık gidiyorum” diyerek gökyüzüne doğru yükselmiş.

Gökyüzünden, iyi geceler, tatlı rüyalar çocuklar” diye seslenmiş.

Ördek yavruları da, “İyi geceler Aydede” dedikten sonra perdeli ayaklarını çırparak, yavaş yavaş ama gururla yüzmeye devam etmişler.

Anne ördek yavrularına, “Bugün çok önemli bir iş başardınız. Şimdi ödül zamanı” diyerek suya dalmış ve her biri için birer balık avlayarak yavrularına dağıtmış. Yavrular o kadar acıkmışlar ki balıkları iştahla yiyip bitirmişler.

Yavru ördeklerden biri, “Anneciğim, yüzmeyi çok iyi öğreneceğiz ve sonra sıra dalmaya gelecek. Bu Gölün en iyi yüzücüleri ve avcıları biz olacağız hiç merak etme” demiş.

Anneleri, “Sizinle gurur duyuyorum, ama bugünlük bu kadar yeter, şimdi uyuma ve büyüme zamanı” demiş. Yavrularına baktığında çoğunun zaten yorgunluktan oldukları yerde uykuya daldıklarını görmüş.

Sessice fısıldamış, “İyi geceler, Sabaha biraz daha büyümüş ve akıllanmış olarak uyanacaksınız. Tatlı rüyalar...”

Aydede Kaybolan Eren’i Buluyor

Güneş batmış, akşam olmuş, karanlık her yanı kaplamıştı. Aydede gökyüzünde ıslık çalarak dolaşıyordu. Her akşam ve gece yaptığı gibi yine nöbete çıkmıştı. Aydede çocukların koruyucusuydu. Güneş battığında bütün yeryüzünü dolaşır, yaramazlık yapan, başı belada olan, korkan bir çocuk var mı diye her yeri kolaçan ederdi.

Bu akşam da yine ormanların, göllerin, denizlerin üzerinden uçuyor, yavru hayvanlara ve çocuklara dikkat ediyordu.

Her şey normal ve güzel görünüyordu. Gökyüzünde yıldızlar uyuyor ve yeryüzünde her şey dinleniyordu.

Ağaçların üzerinden şehre doğru alçaldığında, çocuk parkında bir salıncağın kendi kendine sallandığını gördü. Aşağılara inerek iyice yaklaştı salıncağa. Bir de ne görsün; salıncağın arkasında bir küçük çocuk, hem kara kara düşünüyor, hem de salıncağı sallıyordu. Aydede hızla alçalıp, sallanmakta olan salıncağa oturdu.

Çocuk Aydede’yi görünce sevinçle çığlık attı, “Aydede, yaşasın Aydede, ben de ne yapacağımı düşünüyordum, çok korkuyordum” dedi.

Aydede, “Senin ismin ne bakalım?” diye sordu.

Çocuk, “Benim ismim Eren” diye cevapladı.

Bu saatte burada ne yapıyorsun Eren, çocuklar karanlık olmadan önce evlerine gitmezler mi?” diye sordu Aydede.

Eren ağlamaklı bir sesle, “Ama Aydede ben yolumu bulamıyorum. O yüzden burada kaldım, bütün arkadaşlarım beni bırakıp gittiler” diye yanıtladı.

Aydede, “Arkadaşların giderken sen ne yapıyordun?” diye sordu.

“Ben sallanıyordum Siz gidin ben hemen gelirim dedim ama, onların peşinden gittiğimde etrafta kimse kalmamıştı” dedi Eren ve korkuyla ağlamaya başladı.

Aydede, “Olan olmuş artık Eren, ağlama seni evine götüreceğim ” dedi.

“Ama Aydede ben evin yolunu bilmiyorum ki” dedi Eren.

“Peki Eren, bu parka hangi taraftan geldin hatırlıyor musun? diye sordu Aydede.

Eren tepe tarafını gösterince, “Yoksa sen şu tepedeki mahallede mi oturuyorsun?” dedi Aydede.

Eren, bilmiyorum dercesine ellerini iki yöne açtı, kaşlarını kaldırıp, ağzını büzdü. Yine ağlamak üzereydi.

Aydede, Eren’i kucağına alıp, gökyüzüne süzüldü.

Heyecandan çığlıklar atmaya başlayan Eren’e, uyuyan yıldızları işaret etti. Parmağını dudaklarına götürerek “Şşşt” dedi. Yıldızlar, uykularında ıslıl ıslıl parlıyordu.

Eren fısıldayarak, “Buradan her şey ne kadar güzel görünüyor” dedi.

“Evet çok güzeldir Eren, istersen arada bir gelip seni gezdirebilirim” dedi Aydede.

Eren sevinçle bağırdı, “Gerçekten mi Aydede çok isterim”

Tam o sırada yanlarından binlerce kuş geçmeye başladı. Yüzlerce çeşit ördek ve küçük büyük, yüzlerce renkte bir sürü kanatlı, sıcak şehirlere ve dağlara doğru uçuyorlardı. Eren’in neredeyse nefesi kesilmişti kuşların rüzgarından. İlk kez bu kadar çok kuşu bir arada ve yakından görüyordu.

Bütün sürünün ortasında kalmışlardı. Eren nerdeyse, her geçen ilginç kuşu Aydede’ye gösterip sevinçle bağıırıyordu.

Aydede, bir ördeğe onun konuştuğu dilde nereye doğru uçtuklarını sordu. Ördek ise, sadece kanatlarıyla güneyi işaret edebildi. İyice yorulmuş görünüyordu.

Aydede keyifle ıslık çalarak kuşları izlemeye devam etti. Onun ışığını duyan iki yıldız kardeş kendi aralarında konuşmaya başladılar, "Bak," dedi Sarı yıldız, "Aydede yine bir çocuğu koruması altına almış."

Beyaz yıldız da, "Neler oluyor, soralım mı?" diyerek hemen atıldı. "Aydede, Aydede beni duyuyor musun?"

Aydede onları duyarak, "Merhaba Sarı yıldız, merhaba Beyaz yıldız, ne yapıyorsunuz bu saatte buralarda " diye sordu.

Sarı yıldız hemen atılarak, "Annemden dışarıda oynamak için izin aldık"

Aydede "Tamam, o zaman" dedi.

Sonra Beyaz yıldız atılarak, "Aydede, Aydede neler oluyor, hem yanındaki çocuk da kim" diye sordu.

Aydede, "Bu Eren. Kaybolmuş, annesi ile babasını arıyoruz" diye yanıtladı yıldız kardeşleri.

Sarı yıldız “Umarım çabucak bulursunuz, Biz de bir keresinde annemi kaybetmiş ve çok korkmuştuk" dedi.

Beyaz yıldız ise "Korkma Eren, Aydede seni anne ve babana kavuştururur" dedi.

Aydede ise, "Teşekkürler çocuklar, siz de artık uyuyun, yarın akşam gelir olanları anlattırım" dedi.

Eren de “İyi geceler arkadaşlar” dedi yıldız kardeşlere ve yollarına devam ettiler.

Dağa doğru yaklaştıklarında ağlama sesine benzer sesler duyduğunu zannettiler. Dağın yamaçlarına iyice yaklaştıkça duyduklarının doğru olduğunu anladılar.

Hemen seslerin geldiği yöne doğru alçaldıklarında bir de ne görsünler? Küçük Ceylan, Çiçekli Dağ'ın vadiye uzanan yamacında, bir uçuruma düşmek üzereymiş. Küçük Ceylan'ın annesi ve babası da ellerinden bir şey gelmediği için uçurumun kenarında durmuş ağlıyorlarmış.

Sadece, "Korkma Küçük Ceylan, korkma" diyorlarmış.

Küçük Ceylan da korkudan ağlıyormuş. Çünkü uçurumun hemen kenarındaki dar bir yarığa düşmüş ve bir ağaca tutunarak, zorlukla dengesini korumaya çalışıyormuş..

Aydede Eren ile beraber gökyüzünden süzülerek aşağıya indi ve Küçük Ceylan'ın tam karşısında durdu. "Acaba kim geldi" dedi.

Küçük Ceylan şaşkınlıkla bağırarak, "Aydede, Aydede, yaşasın" diye bağırdı. Aydede bu sefer kaşlarını çatarak, "Söyle bakalım küçük yaramaz, ne yaptın da buraya düştün" diye sordu. Bir taraftan da gözleriyle Küçük Ceylan'ın durduğu yeri kontrol ediyordu.

"Ama Aydede," dedi Küçük Ceylan, "benim hiç suçum yok."

Aydede, "Peki buraya nasıl düştün, yoksa uyuyordun da burada mı uyandın?" diye sordu.

"Ben annemle babama çiçek toplamak için yamaçlara gelmişim, çok güzel çiçekler topladıktan sonra bir de ne göreyim, en güzel çiçek uçuruma çok yakın, tehlikeli bir yerde değil mi? Ama dikkatli olursam, yavaş hareket edersem ve elimle küçük fidanları tuta tuta gidersem tehlikeli olmaz diye düşündüm. Çok dikkatli hareket ettim, çok yavaş ilerledim, küçük fidanları hiç bırakmadım. Çiçeğin yanına gelince hiç de korktuğum kadar yokmuş diye düşündüm"

Aydede merakla, "Eeee ne oldu peki o zaman" diye sordu.

Küçük Ceylan Eren'e bakıp daha da utanarak, "Çiçeği tam koparacakken rüzgâr oyun oynadı benimle. Birdenbire bir fırtına çıktı. Kendimi geri çekeyim derken ayağım arkada duran bir taş çarptı ve dengemi kaybettim. Fırtına beni savurdu ve yuvarlandım. Uçurumdan aşağıya düşerken bu tümsekteki ağaca tutundum ve ayaklarımda tümseğe değdi. Yoksa düşecektim" dedi ve yine korkuyla ağlamaya başladı.

Aydede Küçük Ceylan'ı kucığına alarak "Artık ağlama, çok büyük tehlike atlattımsın. Her zaman bu kadar şanslı olmayabilirsin. Bir daha tehlikeli yerlere çok güzel şeyler de görsen, annene babana haber vermeden gitmek yok, tamam mı?" diye uyardı Küçük Ceylan'ı.

Küçük Ceylan Aydede'ye sarılarak, "Tamam Aydede'ciğim" dedi ve Aydede, Küçük Ceylan'ı annesiyle babasının yanına götürdü.

Annesiyle babası çok sevindiler ve Aydede'ye, "Çok teşekkür ederiz Aydede, sen olmasaydın ne yapardık" dediler.

Aydede de, "Önemli değil, beni ne zaman çağırırsanız gelirim, ama bundan sonra hepiniz daha dikkatli olun lütfen" diyerek gökyüzüne doğru yükseldi.

Küçük Ceylan, annesi ve babası Aydede'ye ve Eren'e el salladıktan sonra evlerine doğru yürüdüler.

Aydede gökyüzünden bağırarak "İyi geceler Küçük Ceylan, tatlı rüyalar" dedi.

Eren'de bağırarak Küçük Ceylan'a 'İyi geceler, tatlı rüyalar' diledi ve Aydede ile birlikte tekrar yola koyuldular.

Bu sırada aşağılarda bir yerde hareketlilik fark ettiler. Tepeye çıkan yolun sonundaki evlerin önünde, insanlar yüksek sesle bağırıyor, sağa sola koşuyorlardı.

"Orada bir şeyler oluyor" diyerek aşağıya süzüldü Aydede.

İyice alçaldıklarında, Eren heyecanla, "Onlar benim annemle babam" diye bağırdı.

Aydede hızla süzülerek, Eren'in anne ve babasının yanında durdu. Eren'i gören anne ve babası sevinçle çocuklarına sarıldılar.

"Onu parkta buldum" dedi Aydede.

Annesi üzüntüyle, "Artık onu bulamayacağız diye çok korktuk" dedi.

Aydede, Eren'e dönerek, "Bundan çok daha dikkatli olacaksın tamam mı?" dedi Eren başını sallayarak kabul ettiğini belirtti.

Aydede yine devam etti, "Arkadaşlarınla gittiğin yerden yine onlarla döneceksin tamam mı?"

Eren yine başını salladı.

Aydede, O zaman ben de yarın gelip, seni yine gezdireceğim tamam mı?" dedi.

Eren sevinçle ıglık attı, “Yaşasın, Aydede’yle gezmek çok güzel”
Aydede, “Ben artık gidiyorum, belki başka çocukların da yardıma ihtiyacı vardır”
diyerek cebinden nane şekerini çıkarıp Eren’e uzattı ve gökyüzünde süzülerek gözden
kayboldu.

Eren o gece rüyasında, çok yükseklerden göç eden kuşları gördü..

Aydede Renkli Şehir’de

Dağların arasındaki vadinin en derin yerinde geniş bir düzlük vardı. Bu düzlükte
hayvanların hep bir arada yaşadığı büyük bir kasaba vardı. Hayvanlar buraya Renkli
Şehir ismini vermişlerdi. Çünkü bu büyük kasabada her şeyin bir çok rengi vardı.
Çiçekler çok renkliydiler, ağaçlar da öyle. Hayvanlar bile çok renkliydi. Her renkten,
her sestten canlı burada huzur içinde yaşarlardı.

Renkli Şehir’de hastalanan ya da yaralanan hayvanlar için rengarenk bir hastane
vardı.

Sonra hayvanların ihtiyaçlarını karşılamak için rengarenk bir market ve bir de
dondurmacı vardı. Her hayvanın evi başka bir biçimde ve başka bir renkteydi.

Rengarenk oyuncakları olan renkli bir lunapark vardı. Bütün hayvanlar burada
eğlenir, oyunlar oynarlardı.

Renkli hayvan şehrine hiçbir insan gelmezdi. Çünkü dağların arasındaki vadinin
dibine kadar hiç kimse inemezdi. Dağların içinden geçen gizli yolları da kimse bilmezdi.

Renkli şehre sadece Aydede, bazen bir çocuk getirir, çocuk şaşkınlıktan ağzı bir
karış açık, şehri gezer, bütün hayvanlarla tanışır, oyunlar oynar, eğlenirdi. Sonra
Aydede çocuğu tekrar geri götürürdü.

O sabah Aydede yine sırtında küçük bir çocukla çıkagelmişti. Ayılar ve kurtlar
ırmakta balık avlıyor, aslanlar güneşleniyorlardı.

Renkli şehrin en yaşlısı olan Aksakal Aslan, “Hoş geldin Aydede, bu seferki
misafirimiz kimmiş bakalım?” dedi.

Aydede sırtındaki çocuğu yere indirerek, Aksakal Aslan’ın yanına oturdu.

“Bu, küçük arkadaşım Can” diyerek tanıştırdı yanındaki çocuğu.

Aksakal Aslan, “Memnun oldum Can” diyerek çocuğun suratını yaladı.

Can, “Buranın kralı sen misin?” diye sordu Aksakal Aslan’a.

Aslan gülererek, “Hayır, burada kral yoktur, burada bütün hayvanlar barış ve
huzur içinde yaşarlar. Kimsenin de kral olma isteğinin olduğunu sanmıyorum” dedi.

Aydede, “Can her yerde bir kral olduğunu zannediyor” dedi ve devam etti, “Bu
yüzden arkadaşlarıyla sürekli kavga ediyor, ablası ve kız arkadaşlarına hiç saygı
göstermiyor” dedi.

Aksakal Aslan şaşkınlıkla, “Gerçekten mi?” diye sordu. “Böyle bir şeyi de ilk kez
duyuyorum, nereden çıkardı acaba bu düşüncelerini” diye merakla sordu Aydede’ye

Aydede çocuğa dönerek, “Sen ne diyorsun Can” dedi.

“Bütün filmlerde kral var ve bütün filmlerde erkekler en güçlüdür, ben de bütün
kızlardan daha güçlüyüm, ablamdan bile” diye cevap verdi Can.

Aksakal Aslan yine kahkahalarla güldü, “Sizin filmlerinizi bilmem ama burada
öyle değil Can” dedi. “Burada birbirimize karşı güce ihtiyacımız yoktur. Renkli
Şehir’de güç, sadece çalışırken ve eğlenirken işimize yarar. Toprağı kazarken, eşyaları
taşırken ve koşuştururken ayaklarımız için.

Tam o sırada, şehrin her yanından acı acı tehlike boruları çalmaya başladı. Bütün hayvanlar sessizleştiler. Bir saniye sonra bütün borular, acil yardım çağrısı için tekrar çalmaya başladılar.

Aksakal Aslan ve o civardaki tüm hayvanlar, “Hey neler oluyor, tehlike ve yardım çağrıları nereden geliyor?” diyerek dışarı koşular.

Yaşlı Karınca Magan, “Herkes yardıma koşsun” diyerek gidecekleri yönü gösterip en önde hızla koşmaya başladı.

Aksakal Aslan, “Aydede, ben de gidiyorum. İsterseniz siz de gelin” dedi.

Aydede, Can’ı Aksakal Aslan’ın sırtına koyup, onunla beraber hızla yol almaya başladı. Can çok heyecanlanmış ve çok da meraklanmıştı. Düşmemek için Aksakal Aslan’ın yelelerine sımsıkı tutunmuştu.

O sırada genç kartallardan Denis de o yöne doğru hızla kanat çırpmaya başladı. Aksakal Aslan, Denis’e, “Hey arkadaş neler olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Denis, “Hayır, bilmiyorum. Ben de yaşlı karınca Magan’ı arıyorum, o mutlaka bilir” diyerek hızla uçmaya devam etti.

Aksakal Aslan, yaşlı karınca Magan’a yetiştiğinde, “Neler oluyor Magan” diye bağırdı, bir yandan da koşmaya devam ediyordu.

Yaşlı karınca Magan, “Genç karıncalar, sabah saatlerinde, tepelerde çocukların dolaştığı haberini getirmişti. Onlara çok dikkat etmelerini ve borucu kuşları uyarmalarını söylemişim” dedi ve nefes nefese koşmaya devam etti.

Aydede, yaşlı karınca Magan’a sordu. “Magan yorulduysan seni de Can’ın yanına, Aksakal Aslan’ın sırtına koyabilirim”

Magan, “Çok yaşa Aydede, ben de çok yorulmuştum” dediğinde, Aydede, Magan’ı alıp Can’ın omzuna koydu”

Yaşlı karınca Magan Aydede’ye teşekkür ettikten sonra Can’a dönüp “Merhaba tanışalım mı?” diye sordu.

Can elini yaşlı karınca Magan’ın ayağına değdirerek, “Merhaba benim adım Can. Anladığım kadarıyla sizin de adınız Magan ve buradaki hayvanların kralısınız”

Yaşlı karınca Magan çok kısa bir şaşkınlıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı “Ne, ne, ne kral mı?” diye gürültülü bir şekilde sordu.

Can, yaşlı karınca Magan’ın bu tepkisine çok şaşırılmış ve biraz da utanmıştı.

O sırada koşan bütün hayvanlar yavaşlamaya ve bağırmaya başlamıştı. “İşte orada, işte orada” diye bağıryorlardı heyecanla.

Küçük, 7-8 yaşlarında bir çocuk omzunda bir kedi ile vadinin derin yamaçlarındaki çıkıntılardan birinin çukuruna düşmüştü.

Kartal Denis, vadinin yamaçlarından aşağılara doğru süzülerek, gördüklerini bir hayvanlar şehrinin orada bulunan sakinlerine anlatmaya başlamıştı.

Bilge maymunun kızı Rabi, “Fakat,” dedi endişeli bir ses tonuyla “biz o çocuğu böyle hep birlikte kurtarırsak, o da bizi ve şehrimizi öğrenir, daha kalabalık çocuk gruplarıyla tekrar gelir. Bu da hiçbirimiz için iyi olmaz” diye uyardıya çalıştı.

Sonunda bütün hayvanlar kendi aralarında konuştuktan sonra Can’a bakmaya başladılar.

Can bütün hayvanların kendisine baktığını görünce şaşkınlıkla Aksakal Aslan’a sordu. “Hey ne oluyor, yoksa bir hata mı yaptım bilmeden”

Aksakal Aslan ise, Aydede’ye bakarak, “En iyisi sen açıkla Aydede” dedi.

Aydede, Can’ın yanına yaklaşarak, “Can Renkli Şehrin bütün hayvanları vadi yamacına düşen çocuğu senin kurtarmanı istiyor” dedi.

Can daha da şaşırarak “Benim mi?” diye sordu.

Yaşlı karınca Magan, “Evet, sen” diyerek açıklamaya çalıştı. “Tam çocuğun düştüğü bölgede bizim gizli geçidimiz var. Aksakal Aslan seni oraya kadar başka

geçitlerden götürecektir. Eğer kabul edersen, Rabi ile birlikte çocuğu çıkarıp yukarıya kadar götüreceksin. Sonra da Rabi'nin seni beklediği yere gelip tekrar bizimle buluşacaksın”

Can, “Ama niçin ben?” diye Aydede'ye dönerek sordu.

Aydede. “Ama Can, hiçbir hayvan, kendi şehirlerinin yaramaz çocuklar ya da hayvanları sevmeyen kötü büyükler tarafından bulunmasını istemiyor” diye açıklamaya çalıştı.

Can, büyük bir anlayışla, “Evet, şimdi anladım” diye yanıtladı Aydede'yi ve “Elbette ki, sizlere yardım edeceğim” dedi tüm hayvanlara.

Bütün hayvanlar “Yaşa Can” diye bağırdılar.

Sonra Bilge Maymun kızı Rabi, Can'ı gizli geçitlerden çocuğun düştüğü yere götürdü. Çocuk, Can'ı gördüğünde çok şaşırıldı. “Sen de nerden çıktın?” diye sordu.

Can, “Buradan geçiyordum ağlama sesini duydum ve sesi takip ederek bu geçide geldim” diye geçitirdi çocuğu. Sonra elinden tutup çukurdan çıkmasına yardım etti. Geçitten yukarı kadar kolayca çıktılar.

Yukarıda çocuğun arkadaşları bekliyordu ve onu görünce çok sevindiler. Yanındaki Can'ı gördüklerinde ise çok şaşırıldılar.

Ama Can, onlara açıklama yapmamak için, “Merhaba ve hoş çakalın” deyip ağaçların arkasında kayboldu ve tekrar başka bir geçitten kendisini bekleyen Rabi ile diğer hayvanların yanına döndü.

Bütün hayvanlar, Can'ı ve Rabi'yi gördüklerine çok sevindiler. Hem başı dertte olan bir çocuğa yardım etmişlerdi ve hem de Renkli Şehir'i korumuşlardı. Hep beraber güle eğlene şehre döndüler.

Büyük bir ziyafet sofrası kurdular. Bütün hayvanlar, anneler ve babalar, çocuklar ve gençler birbirlerine bugünküne benzer anılarını anlattılar.

Bir süre sonra, “Yemek için teşekkür ederiz Aksakal Aslan” dedi Aydede, “Müsaade edersen, ben Can'a Renkli Şehir'i gezdirmek istiyorum.

Can'da Yaşlı Aksakal'a eğilerek selam verirken, “Sizi tanıdığımıza çok sevindim Aksakal Amca. Aslan görünce çok korkacağımı sanırdım ama beni hiç korkutmadınız, teşekkür ederim” dedi.

Daha sonra Aydede'yle Can Renkli Şehir'de gezmeye başladılar. Can şaşkınlıkla masal ülkesine benzeyen bu şehri seyrediyordu. Sonra Renkli Şehrin, renkli marketine girdiler. İçeride gezindiler. Renkli Şehrin, renkli hayvanları, dışarıda çalışarak elde ettikleri yiyeceklerin ve eşyaların fazlasını diğer hayvanlara lazım olur diye, getirip görevli kaplumbağalara teslim ediyorlardı. Bazı hayvanlar ise gelip ihtiyaçları olan, yiyecek ve eşyaları soruyorlar, varsa kendilerine yetecek kadar alıp gidiyorlardı.

Can'ın gözleri rengarenk şekerlerdeydi. Aydede bunu gördü ve, “İsteddiğini alabilirsin Can, bunu hak ettin” dedi.

Can sevinçle rengarenk sapsız şekerlerden bir tane seçti.

Gitme vakti geldiğinde Aydede, Can'ı sırtına alıp şehrin üzerine doğru yükseldi. Can şehirdeki bütün renkli hayvanlara el sallayarak, “Hoşçakalın” diye bağırdı ve elinde şekeriyle Aydede'nin sırtında bulutlara doğru yükseldi. Bu masalda burda bittiii.

Aydede Renkli Şehir'e Yardım Ediyor

Aksakal Aslan ve yaşlı karınca Magan, genç geyik Nile ve diğer hayvanların temsilcileri toplantı yapıyorlardı. Renki Şehrin sakinleri toplantıdan çıkacak kararları merakla bekliyorlardı.

Yaşlı karınca Magan dediki, “Bütün arkadaşlarımı saygıyla selamlıyorum. Ancak büyük bir sorunumuz var. su baskınından dolayı ekmek yapmakta kullandığımız bütün buğdaylar ve arpalar harap oldu. Ayrıca mısırlar kullanılamaz durumda. Eğer onların yerine yenisini koyamazsak, bütün kış aç kalırız” konuşmasını bitirdiğinde sustu ve etrafına baktı.

Aksakal Aslan, “Evet” dedi, “Bu durumda bir çoğumuz ölür ve bir çoğumuz da hastalanırız. Birçok arkadaşımız göç etmek zorunda kalır. Burada ne yapacağımızı kararlaştırmak için toplandık”

Genç geyik Nile heyecanla atılarak, “Fazla düşünmeye gerek yok. Harap olan bütün bitkileri tarlalardan temizleyelim. Tarlaları ekime hazır hale getirelim. Sonra da tekrar buğday, arpa ve mısır ekelim”

Yaşlı bir tavşan, toplantıyı yöneten karınca Magan’dan söz istedi.

“Söz senin yaşlı tavşan” dedi Magan.

“Evet, ama Renkli Şehir’de yaşayan bütün hayvanlar birleşsek ve her zaman çalıştığımızın iki katı çalışsak bile, genç Nile’nin dediği gibi işleri yetiştiremeyiz.” dedi yaşlı tavşan.

Bütün hayvanlar yaşlı tavşanın bu düşüncesine katılıyorlardı.

“Evet, evet yaşlı tavşan doğru söylüyor”, “Kışa yetiştirmemiz mümkün değil” diyerek onu desteklediler.

Hayvanların hepsi de çok üzgündü. Kara kara ne yapacaklarını düşünüyorlardı.

Aksakal Aslan, “Durun hemen ümitsizliğe kapılmayın” diyerek onlara moral vermeye çalıştı.

Yaşlı karınca Magan, “Eğer biz bir çözüm bulamıyorsak, derdimizi çözecek başka birine danışırız.” Diyerek Aksakal Aslan’a katıldığını belirtti.

Genç geyik Nile heyecanla, “O zaman Aydede’ye haber verelim” dedi.

Bütün hayvanlar bu fikri duyunca, “Evet, işte bu çok doğru bir fikir” diyerek Nile’yi alkışladılar.

Akşam olunca Aydede gökyüzünde görüldü. Renkli Şehrin hayvanları hep birlikte Aydede’ye seslendiler, “Aydede, Aydede buraya del. Sana ihtiyacımız var.”

Fakat Aydede çok yükseklerde olduğu için onları duymadı.

Kartalların lideri Kamo, “Bütün kartallar gökyüzüne” diye bağırdı. Ve kartallar hep birlikte gökyüzüne doğru yükseldiler.

Aydede aşağılarda hızla hareket eden kara bir bulut gördü. Yaklaştıkça gördüğünün bir bulut değil, kuş sürüsü olduğunu anladı. Hemen gökyüzünden süzülerek aşağılara indi.

Kartalların liderini görünce, “Hey Kamo, neler oluyor, nedir bu aceleniz” diye seslendi.

Kartal Kamo, “Sana sesimizi duyurmaya çalıştık, duyuramayınca da yanına gelmeye karar verdik” dedi.

Aydede, “Meraklandım şimdi. Ne olduki.” diye sordu.

Kamo, Renkli Şehrin bütün hayvanları seni bekliyor, olanları aşağıda anlatırız” dedi. Bunun üzerine Aydede ve kartallar vadiye doğru süzülerek inişe geçtiler.

Yere indiklerinde Aydede tüm hayvanlarla selam verdi.

Sabırsızlanan yaşlı karınca Magan hemen söze girdi ve Aydede’ye dertlerini anlatmaya başladı.

“Aydede, sel geldi ve ekinlerimizin büyük bölümünü harap etti. Ekinimiz olmazsa kışın ya açlıktan ölürüz, ya da hastalıktan kırılırız. Kışa kadar harap olan ekinlerimizin yerine yenilerini yetiştirmeliyiz. Ancak o kadar güçlü ve kalabalık değiliz” dedi.

Aydede, “Hımm” dedi ve düşünmeye başladı.

Sonra bir kaşını kaldırarak sıkıntıyla konuşmaya başladı. “Aslında bir çözüm var, ama siz ne dersiniz bilmiyorum” dedi.

Büyün hayvanların gözü merakla açıldı.

Aydede, “Ben sizin de izninizle bazen buraya çocukları getiriyorum. Onlara Renkli Şehri gezdirip, başka dünyaların ve yaşamların olduğunu anlatıyorum. Sizler bu şehre tek tek çocukların dışında ziyaretçi kabul etmiyorsunuz. Zaten onların da sizleri bu derin ve gizli vadide bulması mümkün değil. Eğer izin verirseniz, ben her gün yüzlerce çocuğu yine ziyaret amacıyla buraya getiririm. Eğer istenirse, eminim ki bu çocuklar sizlere yardım etmekten mutluluk duyacaklardır.

Tüm hayvanları bir sessizlik kapladı. Bu kadar çok çocuğun aynı anda derin vadiye gelmesi onları korkutmuştu. Yaşadıkları bu renkli ve huzurlu şehrin insanlar tarafından bilinmesinin düşüncesi bile onları huzursuz ediyordu.

Kartal Kamo sessizliği bozdu ve fikrini söyledi, “Sevgili arkadaşlarım, hepimizin kaygılarını paylaşıyorum. Buraya birbirinden farklı bir sürü çocuk geldi. Ama hiçbirine bize zarar vermedi. Hepsisi buradan güzel anılarla ayrıldı. Eğer bu çocuklar bize yardım ederlerse, onlara minnet duyarız.

Yaşlı karınca Magan, “Ben de bu fikre katılıyorum” dedi.

Bunun üzerine şehir sakinleri kendi aralarında bir süre tartıştılar ve sonunda bu fikre katıldıklarını bildirdiler.

Daha sonra gelen çocukları karşılayacak ve yardım talebinde bulunacak olan iki görevli belirlediler. Bunlar Aksakal Aslan ile yaşlı karınca Magan’dı.

Ertesi gün Aydede bir sürü çocukla birlikte Renkli Şehrin derin vadisine indiğinde, bütün hayvanlar onları alkışlarla karşıladı.

Aksakal Aslan ve Karınca Magan çocuklara içinde buldukları zor durumu anlattılar.

Bütün çocuklar onlara yardım etmekten mutluluk duyacaklarını söylediler.

Böylece hayvanlar ve çocuklar tarlalara gidip birlikte çalışmaya başladılar. Önce harap olan bitkileri söküp, kürek ve kazmalarla toprağı havalandırdılar. Sonra tohum deposundan çuvarlarla tohum taşıyıp, toprağı serptiler. Akşam olduğunda Aydede çocukları geri götürüyor, ertesi gün başka çocuklarla yine geliyordu. Bu böylece günlerce sürdü.

Hayvanlar ve çocuklar bu sürede çok iyi dost oldular.

İşleri bittiğinde birlikte dinlendiler, birlikte yemek yediler. Renkli lunaparka gidip, birlikte oyuncaklara bindiler ve eğlendiler.

Renkli Şehrin sakinleri, Aydede ve çocuklara teşekkür ettiler ve ne zaman yardıma ihtiyaçları olursa, Renkli Şehrin, tüm renkli hayvanlarının onların yardımına koşacaklarına dair söz verdiler.

Aydede ve Yangın Çıkaran Volkan

Akşam olmasına rağmen hava hâlâ sıcak sayılırdı. Aydede, her akşam olduğu gibi gökyüzünde geziyor ve yeryüzündeki çocukları kontrol ediyordu. Bu akşam keyfi yerindeydi. Çünkü çocuklar da keyifliydi. Kimisi hâlâ dışarıda oynuyordu. Kimisi yorgunluktan çoktan uyumuş, kimisi de yemeklerini yiyiyordu.

Aydede ışık çalarak gökyüzünde süzölmeye devam etti. Tam o sırada denizin kenarındaki bir kulübeden yükselen dumanı ve parlayan ateşi gördü. Ardında üç dört çocuk, kulübeden dışarı fırlayıp bağırılmaya başladılar. Kulübenin arkası ormandı ve tepeye doğru evler vardı.

Aydede hızla aşağıya doğru süzüldü ve çocukların yanında durdu. “Burada neler oluyor?” dediğinde, fark etti çocuklar Aydede’yi.

Hepsi bir ağızdan, “Aydede, Aydede içeride Volkan kaldı” diye bağırdılar ve ağlamaya başladılar.

Aydede oldukça küçük olan kulübeye doğru yaklaştı. Çatısından ve kapısından dumanlar çıkıyordu. Aydede, bir bezi denizde ıslatarak yüzüne sardı ve kapıdan içeri girdi. İçeride göz gözü görmüyordu. Sadece oraya buraya koşuşturan bir gölge gördü. Bütün duvarlar ve tavan dumandan kapkara olmuştu.

Aydede, gölgeye yaklaşıp, yakaladı, “Hey ne yapıyorsun bakalım” dedi. Çocuk arkasını dönüp Aydede’yi görünce, “Aydede nefes alamıyorum, şu ateşi söndürmem lazım” dedi ve bayıldı.

Aydede çocuğu dışarı çıkardığında, bütün çocuklar, “Volkan’a ne oldu?” diye bağırdılar. Aydede cevap vermeden içeri girdi ve dumanı çıkaran ateşin yanına elinde su dolu bir kovayla yaklaştı. Kovadaki suyu ateşin üstüne boşalttı. Daha çok duman çıktı. Sonra bir kova daha ve bir kova daha boşalttı. Ateş sönmüş, Aydede dışarı çıkmıştı.

“Ateş söndü çocuklar, korkmanıza gerek yok” dedi.

Volkan’da kendine gelmiş, tüm çocuklarla birlikte ayakta Aydede’ye bakıyordu. Çocuklar birden gülmeye başladılar. Aydede şaşırılmıştı, “Sizi yaramazlar sizi” dedi, “Hem kulübeyi yaktınız, hem de eğleniyor musunuz?”

Çocuklar gülmeye devam ederken Volkan, “Aydede sana gülüyoruz. Çünkü simsiyah olmuşsun” dedi.

Aydede cebinden bir ayna çıkarıp yüzüne baktı ve kendisi de gülmeye başladı. Gerçekten de dumanın çıkardığı isten simsiyah olmuştu.

“Asıl sen kendine bak” dedi Volkan’a, “Sen benden de kara görünüyorsun”

Sonra Volkan’ı da alıp denize girdiler ve tüm kirlerini yıkadılar. Hiç üşümediler çünkü hem su, hem de hava hala sıcaktı. Sonra sahilde kuşların üzerine oturdular.

“Eeee anlatın bakalım, bu iş nasıl oldu böyle” dedi Aydede.

Burcu , “Aydede Volkan hep böyledir. Kibritle, çakmakla oynamayı, mum yakmayı sever” dedi.

Sonra Alaz aldı sözü, “Evet hep ateşle oynuyor, o mum yakmıştı ve biz de sohbet edip, oyun oynuyorduk” dedi.

Deniz atıldı, “Biz sohbet ederken mum devrilmiş ve yatağı yakmış. Ateşi fark ettiğimizde içerisi birdenbire dumanla doldu”

Sonra Eren devam etti, “Ateş büyüyünce biz de hemen kaçtık” dedi.

Volkan utanmış gibi başını öne eğmiş sadece dinliyordu.

Aydede, “Eeee Volkan, sen ne diyorsun bu anlatılanlara” diye sordu.

Volkan sessizce, “Ben mumların yanmasını çok seviyorum. Oyun kulübemiz o zaman daha güzel görünüyor” dedi ve devam etti, “Ama çok dikkat ettiğim için bir şey olmaz diye düşündüm” dedi.

Aydede, “Ama Volkan olur mu hiç” dedi, “Çocukların kibritle, çakmakla, mumla oynamaları doğru değildir, sen bunu bilmiyor musun?” dedi ve devam etti, “Ancak büyüklerin yanındayken ve onlardan izin alarak mum yakabilirsiniz. O da hemen işiniz bitince söndürmek üzere. Şimdi bize bir daha ateşle oynamayacağına dair söz vereceksin” dedi.

Volkan herkese söz verdi, “Bir daha ateşle oynamayacağıma söz veriyorum. Bu oyun kulübesini çok zor yapmıştık. Şimdi ne yapacağız” dedi.

Aydede, “Haydi bakalım çocuklar iş zamanı” dedi ve hepsi birden kulübeyi temizlemeye başladılar.

Sabaha doğru kulübe eskisi gibi tertemiz olmuştu.

Volkan bir daha hiç ateşle oynamadı ve tüm çocuklar, o kulübede çok güzel oyunlar oynamaya devam ettiler.

Aydede Flüt Çalan Çocuğu Seyrediyor

Aydede gökyüzünde keyifle dolaşırken, birden bire kulakları sağır eden bir ses duydu. Ses o kadar güçlü ve o kadar rahatsız ediciydi ki, elleriyle kulaklarını kapadı. Sonra sesin geldiği yöne, aşağılara doğru süzüldü. Bir de ne görsün! Ormandaki bütün ağaçlar kulaklarını kapatmış kaçmaya çalışıyor ama kökleri toprağa bağlı olduğu için kaçamıyorlardı. Tavşanlar, köpekler, kediler, tilkiler, kargalar, serçeler ise bir o tarafa bir bu tarafa koşturup duruyorlardı.

Aydede, hızla koşan yavru bir tavşanın yanına yaklaştı ve “Hey arkadaş neler oluyor böyle” diye sordu.

Yavru tavşan durakladı ve “Duymuyor musun Aydede, küçük bir çocuk ormanda flüt çalıyor. Daha doğrusu çalmıyor da öttürüyor. Gürültü hepimizi serseme çevirdi” dedi ve kaçmaya devam etti.

Aydede, elleri kulaklarında, çocuğun olduğu yere yaklaştı Bir de ne görsün? Küçük bir çocuk, elinde flüt, var gücüyle üflüyordu.

Aydede daha fazla dayanamayıp çocuğun yanına yaklaştı ve “Merhaba” dedi.

Çocuk Aydede’yi görünce çok sevindi fakat sevinci fazla uzun sürmedi, üzüntüyle cevap verdi, “Merhaba Aydede” dedi.

Aydede, “Neden böyle üzgünsün?” diye sordu.

Çocuk elindeki flütü göstererek, “Dedem bana flüt verdi ama çalamıyorum. O kadar kötü sesler çıkarıyorum ki, beni evden dışarı gönderdiler. Ama hala çalamıyorum, üstelik ben çaldıkça hayvanlar da kaçmaya başladılar. Beni kimse dinlemek istemiyor.” dedi.

Çocuk gerçekten de çok üzgün görünüyordu.

Aydede, “Peki, biraz daha yavaş çalamaz mısın?” diye sordu.

Çocuk, “Ama Aydede, hep aynı ses çıkıyor, farklı ses çıkmayınca ben de kızıp daha hızlı üflüyorum” dedi.

Aydede, “Bak,” dedi çocuğa, “benim bir fikrim var. İleride kayalıklar tepesi var. Seni oraya götürüyüm, istediğin kadar çal. Eminim ki biraz sakinleşsen daha güzel çalacaksın” dedi.

Çocuk sevinçle kabul etti, Aydede çocuğu kayalık tepesine götürdü ve “Sen çalmaya başla ben gidip anne ve babana haber vereyim” dedi ve oradan ayrıldı.

Çocuğun anne ve babası bu haberi duyunca çok sevindiler. Aydede’ye, “Çok teşekkür ederiz Aydede, bütün gün hiç durmadan çaldı durdu flütü. Kafamız davul gibi oldu” dediler.

Çocuğun dedesi, “Böyle olacağını bilseydim almazdım o flütü” dedi.

Aydede hepsine, “Sakin olun, her işin bir acemiliği vardır, o da yanlış çala çala öğrenecek doğrusunu” dedi ve geri dönüp, çocuğu uzaktan izlemeye başladı.

Bütün kaya ve taş parçaları kulaklarını kapamış, çocuğun çıkardığı seslerden titriyorlardı.

Sonunda çocuk yoruldu ve üzüntüyle flütü yanına koydu. Hâlâ çalamıyordu ve hâlâ kimse onu dinlemek istemiyordu.

Biraz dinlendikten sonra, flütü yavaşça eline aldı. Sanki bir sırrı çözmeye çalışıyormuş gibi onu uzun uzun inceledi. Flütün üstündeki delikleri yeni fark etmişti. Tekrar dudaklarına götürdü. O kadar yorgundu ki, ancak yavaşça üfleyebildi, delikleri

parmaklarıyla açıp kapamaya ve tekrar üflemeye başladı. Birdenbire güzel sesler çıkmaya başlamıştı. Çocuk şaşkınlık ve sevinç içerisinde aynı şekilde çalmaya devam etti. O kadar güzel çalmaya başlamıştı ki, bütün hayvanlar, kayalar ve taşlar, ağaçlar ve bitkiler onu dinlemek için kulaklarını açmaya başladılar. Aynı şaşkınlık onlarda da vardı. Ağaçlar ve çiçekler müziğin etkisiyle salınmaya, hayvanlar çocuğun etrafında toplanarak dansetmeye başlamışlardı.

Çocuk, “Sonunda başardım” dedi kendi kendine.

Tüm orman halkı çocuğu alkışlamaya başladılar. Çocuk ayağa kalktı ve gülerek onları selamladı.

Aydede de çocuğun yanına gelerek onu alkışladı, “Demek ki” dedi, “sakin olursan, denemekten ve çalışmaktan vazgeçmezsen başarabiliyormuşsun” dedi.

Çocuk Aydede’nin boynuna sarıldı ve onu yanaklarından öptü.

Aydede, “Hadi atla sırtıma seni biraz gezdireyim” dedi.

Çocuk sevinçle Aydede’nin sırtına atladı. Ama Aydede daha yeni havalanmaya başlamıştı ki, çocuk yorgunluktan uyuya kaldı.

Aydede çocuğu evine götürdü, yavaşça yatağına yatırdı ve kulağına, “Aferin sana, sen güçlü ve sabırlı bir çocuksun” dedi ve sonra tekrar gökyüzüne yükseldi.

Çocuk rüyasında kendisini bulutların üzerinde flüt çalarken gördü.

Filename: ay dede masalları pdf hazırlık
Directory: E:\nur\hikayeler\Aydede
Template: C:\Documents and Settings\Ev Ahalisi\Application
Data\Microsoft\Templates\Normal.dot
Title:
Subject:
Author: Özgür
Keywords:
Comments:
Creation Date: 10.03.2007 20:07:00
Change Number: 1
Last Saved On:
Last Saved By:
Total Editing Time: 9 Minutes
Last Printed On: 10.03.2007 20:18:00
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 15
Number of Words: 6.496 (approx.)
Number of Characters: 37.032 (approx.)